

carolina lozano

sgăile

(espectre)

edebé



sgáile
(espectre)

carolina lozano

sgáile
(espectre)

edebé

© Carolina Lozano, 2012
www.carolinalozano.com

© EDEBÉ, 2012
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Disseny de coberta: Francesc Sala
Traducció: Maria Luna Cuberta

Primera edició, octubre 2012

ISBN 978-84-683-0720-6
Dipòsit Legal: B. 22898-2012
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*El que sabem és una gota d'aigua,
el que ignorem és l'oceà.*

Isaac Newton

Dedicat com sempre a la meva família, que sempre hi és encara que jo estigui perduda en mons imaginaris.

Als meus amics, en especial a S i J, que són les meves ànimes bessones. Als nous amics que ja han deixat la seva empremta i molts riures.

Als molts companys que tantes coses m'han ensenyat: d'altres mons, del ball, de l'arc, de l'esgrima i, en general, de la vida.

A qui ja no hi és i mai no oblidaré i als qui arribaran amb el temps.

I sobretot a vosaltres, lectors, que sou a l'altra banda del llibre. A aquells que m'escriviu sempre, als qui us he vist créixer, els qui veniu a les fires, els qui m'heu fet regals impagables, els qui mai no coneixeré però que hi sou... i jo ho sé. Vosaltres sou el millor regal. En definitiva, gràcies a tots els qui, d'una manera o altra, sou a la meva vida.

Capítol 1

Liadan

Hola Aithne, necessito parlar. Pots passar per casa quan surtis de la biblioteca? T'estimo, Brian.

Llegeixo el missatge del Brian un altre cop, preocupada. L'Aithne em mira, amb els seus dolços ulls blaus atribolats per l'angoixa. Davant nostre, el Søren i la Christie han alçat la vista dels apunts amb expressió interrogativa. Arrugo els llavis, sense saber què fer. M'agradaria dir a l'Aithne que tot anirà bé, que tot tornarà a ser com abans de l'accident i sobretot que la volem aquí amb nosaltres. Perquè el Brian, després de la mort del Neil, és incapaç de tornar a Orkney. De fet, fins i tot és possible que no sigui capaç ni de quedar-se a Escòcia i que es traslladi a Grècia, on hi ha un grup molt potent d'arqueologia a la Universitat d'Atenes. I si se'n va, temem que s'emporti l'Aithne amb ell. Per a l'Aithne, el Brian sempre ha estat el seu món, la seva prioritat. Però nosaltres la trobarem a faltar. Només de pensar-hi, em vénen ganes de plorar.

—Ja veuràs com no passa res de dolent, tot anirà bé —li dic en canvi.

—Això espero. Me'n vaig —xiuxiueja l'Aithne.

Jo miro l'Àlaster, la figura del qual, aparentment corpòria malgrat que ningú més no el veu, s'erigeix al nostre costat. Té aspecte pensatiu mentre observa com l'afanyada però silenciosa Aithne recull les seves coses. Al final, els seus ulls, d'un verd molt transparent, es fixen en mi i s'inclina.

—Vaig amb ella per assegurar-me que està bé.

Normalment no es molestaria a abaixar la veu, perquè ningú no s'adonaria que parla. No obstant això, l'Aithne, que com jo dic és un receptor humà de psicofonies, no és capaç de veure les aparicions però sí que les sent. I l'Àlaster no vol que s'adoni de com ens angoixa tot això als altres. Espera pacient, sense parar atenció al que hi ha al voltant, de la mateixa manera que el món dels vius l'ignora a ell. Mentrestant, i sense saber que no se n'anirà sola, amb la seva habitual delicadesa i sense fer soroll per no molestar ningú, l'Aithne es posa l'abric.

—Vaig a veure el Brian —explica a la Christie i al Søren perquè ens miren sense acabar d'entendre què passa—. Ens veiem després, d'acord?

—Ens veiem a casa de la Liadan —indica la Christie convidant-se a casa meua.

Tinc la sensació que ella, com jo, intueix el que pot passar aquesta tarda.

—Vols que t'acompanyi, Aithne? —pregunta el Søren, cavallerós.

—No cal, de debò —li respon ella—. Però moltes gràcies.

Ens dedica un somriure dolç que no oculta la seva preocupació.

—Fins després —li dic espantada.

I se'n va mig de puntetes, seguida de l'Àlar. La veig que s'allunya i em pregunto si la propera vegada que vegi la millor de les amigues, el meu raig de sol, em dirà que se'n va d'Edimburg per no tornar en qui sap quant de temps.

La Christie i jo ens mirem, i la meva preocupació es reflecteix també en el seu rostre.

Intentant dominar el sentiment d'impotència tornem als apunts, perquè tenim a sobre els exàmens de final de curs. Però em costa concentrar-me. A l'altra banda de la taula, veig que el Søren estreny una mà a la Christie mentre ella parpelleja amb força. La Christie tampoc no pot estudiar pensant que potser l'Aithne se n'anirà.

Miro més enllà, cap als amples espais de la moderna sala d'estudi de la Biblioteca Nacional d'Edimburg. Al nostre voltant tot són caps més o menys joves inclinats sobre llibres, apunts i llibretes. O gent que va i ve sobre la moqueta, en un silenci ple de tensió i nervis al voltant de prestatgeries i taules.

Em fixo llavors en el perfil d'un noi amb texans i suèter beix que és al davant de la taula del bibliotecari, perquè em resulta familiar. No gaire alt i de cabells d'un castany força clar, sembla que té una esquena ampla i forta i estic quasi segura d'haver-lo vist abans. Dos cops, concretament. I passo a

mirar-lo amb cautela, perquè, tot i que el primer cop que el vaig veure era viu, i fugia del cementiri de Greyfriars mentre l'Aithne i jo ho fèiem en una altra direcció, el següent cop que el vaig veure era una aparició. O sigui que va morir. Em sap greu, perquè era jove. I crec que no té clar el que va passar, perquè sembla que no s'adona que el bibliotecari mai no aixecarà el cap per atendre'l. L'observa amb actitud expectant, com si esperés una resposta. Molts apareguts són així, ignorants del seu propi estat com el paio aquell d'*El sisè sentit*. Inestables mentalment, en el millor dels casos.

Però llavors el bibliotecari el mira. Estupefacta, veig des de lluny que l'home alça la mirada i parla amb el noi, i me'n sorpren tant que el bolígraf em cau de la mà. El Søren i la Christie tornen a centrar la seva atenció en mi, i arruguen el front al mateix temps. Tot i que no fa ni un any que som amics, m'han arribat a conèixer bé.

—Què has vist? —em xiuxiueja el Søren, que de segur que es mor de ganes de treure el seu detector de camps electromagnètics.

Quan torno a mirar cap al noi, s'està allunyant amb el bibliotecari d'esquena a mi. Així que és viu. Veient-lo d'esquenaestic segura que és el mateix noi que vaig veure fugir del cementiri aquell dia. I afirmaria que també és el mateix a qui vaig veure mort a l'institut, travessant una paret. Però això no pot ser. No si ara és viu de nou.

—Has vist res? —insisteix la Christie quan no els contesto.

—No... no —responc.

Jo hauria jurat que era el mateix noi, però em

dec equivocar. He d'estar equivocada perquè si el vaig veure mort no pot estar viu de nou, oi?

Miro els meus apunts però ara sí que no podré concentrar-me i em dono per vençuda.

—Me'n vaig a casa i vaig preparant el sopar —els aviso.

—T'ajudem? —em pregunta la Christie.

—No, no et preocupis. Ens veiem després a casa meva.

Tot seguit recullo i surto de la biblioteca. És fosc perquè està molt ennuvolat. La broma marina tan típica d'aquesta zona ha envaït la ciutat i l'ha cobert de boira i ombres. Ara aquest temps em relaxa, i camino per Edimburg amb calma. Sense mirar al meu voltant en excés, sense aixecar la vista on sé que no ho he de fer.

Noto un copet al cap, i després un altre. Ha començat a ploure. A mesura que avanço cap a casa, la pluja augmenta però no prou per fer-me treure el paraigua. De vegades fins i tot m'agrada sentir el contacte d'aquesta pluja freda del nord, com al Keir. Al Keir li encanta caminar sota la pluja, i potser començo a entendre per què. Potser l'Aithne té raó i comença a pesar més la meva sang escocesa. Ho penso i... no, jo sóc catalana de soca-rel.

En tombar la cantonada següent, al carrer residencial de Church Hill, veig a uns deu metres un noi que camina davant meu. Té una bona constitució, tot i que no és gaire alt. I té... els cabells castany clar lleugerament ondulats i un suèter beix. Em quedo mirant fixament aquella esquena tan familiar, tan inquietant. És el noi que era a la biblioteca, el que s'assembla al que va sortir corrent del

cementiri i que després vaig veure mort a l'institut. Però aquest és viu, em recordo; l'he vist parlar amb el bibliotecari. Malgrat tot, s'assembla tant al noi mort de l'institut que tinc una esgarrifança.

La solució és molt simple, penso mentre continuo mirant la seva esquena ampla de remer o de nedador, o del que sigui. Si accelero i l'avanço, li podré veure la cara mentre passo pel seu costat i sortiré de dubtes. Veuré que de cara no s'assembla al noi mort de l'institut i em quedaré tranquil·la, perquè comprovaré que no és el mateix.

Amb el cor una mica desbocat per la curiositat i els nervis, camino més ràpidament mentre la pluja freda em cau sobre els cabells, la cara i l'abric. M'afanyo a arribar al seu costat i, a mesura que l'avanço, el miro de reüll. Té una cara bonica, de faccions harmonioses i alegres, d'aquelles que fan clotets a les galtes. De les que contagien somriures. A la llum ombrívola del cel de tempesta els seus ulls semblen clars, però no blaus. Són d'un castany quasi ambarí, avellana crec que en diuen... I llavors em poso blanca.

Perquè és el noi que he vist a la biblioteca, però també és el noi mort de l'institut, n'estic segura. O almenys un d'ídèntic. Em devia confondre quan em va semblar veure'l que travessava una persona i la paret de l'institut? No ho entenc. Mentre el miro de reüll quan passo pel seu costat, perduda en un mar de confusió, trigo a adonar-me que no s'està mullant. Les gotes de pluja no li llisquen per la cara com llisquen sobre la meva: el travessen. I això significa que no és consistent. És una aparició.

Tots aquests pensaments em passen per la ment

en escassos segons. Llavors em mira. Els ulls clars, però no blaus, es claven en els meus. I jo m'adono que estic mirant un mort de qui em separen només uns centímetres.

Instintivament, amb el cor adolorit de bategar tan fort, torno a mirar endavant com si res i m'obligo a continuar caminant amb calma. És important fer-los creure que no els has vist. Que no saps que hi són, perquè de vegades quan ho descobreixen s'enfaden o volen atacar-te o coses així. Camino cada cop més de pressa, però sense córrer. Temo sentir en qualsevol moment l'estrebada que m'impedeixi continuar fugint, o veure'l aparèixer davant meu amb dos esborralls foscos cobrint-li el rostre. Però només sento la pluja. Quan arribo a casa em tanco al meu apartament tot i saber que, si volgués seguir-me, podria arribar fins aquí.

Però res no m'ha perseguit. El Bobby és aquí, i baixa del sofà on estava arraulit per venir a rebre'm content. És un gos mort però continua sent un gos que es posa alerta si alguna cosa ens amenaça a l'Àlastair o a mi. Així que no hi ha perill. Respiro fondo per tranquil·litzar-me abans que vinguin els altres. No els puc explicar el que ha passat, perquè es posaran histèrics i tenim exàmens i la crisi del Brian. A més, si ni tan sols jo entenc què ha passat, què els he d'explicar? Que em creuo sovint amb un paio que de vegades és viu i d'altres és mort? És de bojos fins i tot per a mi.

Sí, de segur que el mort és un altre, potser un germà bessó. Perquè era viu... Fa una estona el noi era viu.

Capítol 2

Jonathan

A vui fa una nit agradable. Fresca, però no prou freda perquè els vius es quedin tancats a casa, penso mentre m'encenc una cigarreta. Crec que l'Àlastair em va dir que encara som... a finals d'agost. Allà al davant, a les *meadows*, hi ha un parell d'hommes que colpegen pilotes amb pals de golf. En la meua època només els rics cursis es dedicaven a aquesta mena de pamfilades. Els altres fèiem servir les mans per treballar dur i moríem lluny de casa. A la guerra. Però els temps canvien i, quan no cal lluitar per la supervivència, quan no hi ha repressió ni fretura, la gent es pot dedicar a les pamfilades. I ja no em sembla pas malament, perquè m'entreting tinc mirant-los fins que algú em ve a casa.

Em recolzo contra el mur i em recordo que cada cop falta menys perquè els vius em tornin a visitar. Com que tenen diversos mesos de vacances (al meu temps això ens hauria fet riure de valent), estan escampats pel món. Els trobo a faltar, ves per on; fins i tot el danès, el Søren. Hi ha alguna cosa d'ell que no em convenç, però té bona cura de la meua

gent. I de vegades s'atura a parlar-me, perquè, encara que ni em veu ni em sent, sap que sóc aquí i que l'escolto.

Els vius són lluny però, mira, què són un mes o dos comparats amb el temps que fa que sóc aquí sol, veient només l'Àlastair i la Caitlin un cop l'any? L'Àlastair el veig ara gairebé cada nit, des que la Liadan el va alliberar dels límits que l'ancoraven al lloc on el van matar. I aquesta nit tornarà a venir, gairebé segur. Així que, mentre l'espero, fumo i observo aquells dos passerells com juguen a golf. Poc després, un grup de noies creua les *meadows* en direcció a algun pub, suposo. Déu meu, van més despullades que vestides. Això en la meua època no es veia. Sí, aquesta és una bona nit. I sóc un paio afortunat.

Veig un altre noi jove que creua el parc. No és cap dels meus vius, però té la mateixa edat, segurament. Té un aspecte sa i fort, d'aquells que fan ràbia. Passeja una mica més enllà, amb tota la vida per davant, el molt... Espero que no caigui i es trenqui un peu i se li gangreni, penso mentre faig una altra pipada. Em poso dret i em separo del mur en el qual m'acostumo a recolzar, i tot d'una veig que el noi titil·la. Com si fos una llanterna que falla. I després es torna més transparent, com si es difuminés.

—Serà possible —murmuro.

És una aparició. Com la Caitlin, com l'Àlastair, com l'Annie, o com jo. Però no l'havia vist mai abans, ni tampoc havia vist mai ningú passar així, de sobte, de ser opac a translúcid, com ens anomena la Liadan per diferenciar-nos.

Entretanco els ulls. Em sap greu pel noi, que hagi mort i això, però ja pot anar guellant d'aquí. Aquest és el meu parc. Meu. Així que ja pot continuar desfilant.

El segueixo amb la mirada mentre s'allunya per les *meadows* fins que tot d'una torna a titil·lar i desapareix. Així, de cop. Puf, ja no hi és. Com si s'hagués extingit. Potser s'ha extingit de debò i ha desaparegut per sempre. A alguns ens passa.

Faig una altra pipada amb un calfred, pensant que aquesta segona mort ens pot arribar a tots. No sé per què devia ser aquí, aquell noi, ni per què ja no hi és, però tampoc no m'importa gaire. Només m'importa que ja no sigui aquí i que ningú no vingui a ocupar el meu parc.

Mentre continuo observant l'espai buit que ocupava aquell paio estrany, medito sobre si ho he de dir als altres. A la Liadan i l'Àlaster, com a mínim. Però decideixo no fer-ho. Per què? Al cap i a la fi, ha desaparegut i no ens tornarà a molestar.